

28 Μαρτίου 2016

Η Θεραπεία μας μέσω των άλλων

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες

π. Ανδρέα Αγαθοκλέους

Το Ευαγγέλιο, που διαβάζεται στη Λειτουργία κατά τη Β΄ Κυριακή των Νηστειών, είναι ξεκάθαρο: «Ιδών ο Ιησούς την πίστιν αυτών λέγει τω παραλυτικῷ• τέκνον, αφέωνταί σοι αι αμαρτίαι» (Μάρκ.2,5). Η πίστη των τεσσάρων που τόλμησαν, που εμπιστεύτηκαν, που κοπίασαν έφερε στον παράλυτο την άφεση των αμαρτιών και κατά συνέπεια την υγεία του.

Δεν είναι η μοναξιά που ολοκληρώνει.

Δεν είναι η απομόνωση που θεραπεύει.

Δεν είναι η αποχή που σώζει.

Γιατί όλα αυτά μυρίζουν θάνατο, καταργούν το φυσιολογικό. Δεν πλαστήκαμε από την Αγία Τριάδα για να ζούμε ο ένας χωρίς τον άλλο.

Γι' αυτό ο Χριστός δημιουργεί την Εκκλησία και όχι ακόμα μια θρησκεία. Μέσα σ'

αυτή, ως τρόπο ζωής, γευόμαστε τη σχέση με το Θεό και με τους ανθρώπους. Βρίσκουμε τη φύση μας, ολοκληρωνόμαστε ως πρόσωπα, γινόμαστε ο εαυτός μας.

Το «χάσαμε τον εαυτό μας» σημαίνει «χάσαμε τον αδελφό μας», δηλαδή το Θεό μας, αφού «είδες τον αδελφό σου, είδες Κύριον τον Θεό σου» κατά το Γεροντικό. Γι' αυτό η πολλή σύγχυση, η μεγάλη ακαταστασία, τα ψυχοφάρμακα και τα ναρκωτικά.

Και όμως, η Εκκλησία είναι κοντά μας ως νοσοκομείο. Οι πατέρες ως γιατροί, οι χριστιανοί ως αδελφοί. Έτσι θα έπρεπε να είναι. Βέβαια, δεν είναι όλοι γιατροί και αδελφοί. Δεν είναι πια το αυτονόητο γεγονός. Χρειάζεται να ψάξεις για να βρεις αυτούς που η πίστη τους θα σε θεραπεύσει. Χρειάζεται να ερευνήσεις και να πονέσεις για να σου φανερωθούν αυτοί που θα γίνουν οι άνθρωποι που θα σε οδηγήσουν στο Χριστό για να σου πει «αφέωνταί σοι αι αμαρτίαι».

Η Εκκλησία δεν είναι αυτό που φαίνεται μόνο ούτε αυτό που ετοιμάζουν οι άλλοι για σένα που αρνείσαι να κοπιώσεις. Ο παραλυτικός του Ευαγγελίου θα θέλησε, θα παρακάλεσε, θα ζήτησε από τους τέσσερις να τον πάρουν. Κατέθεσε την αδυναμία του ταπεινά αναγνωρίζοντάς την και θέτοντάς την ως προϋπόθεση για να επιχειρήσουν οι άλλοι να ενεργοποιήσουν την πίστη τους.

Αλλά, ακόμα κι αν οι άλλοι γύρω μας δεν έχουν την πίστη που μας σώζει ούτε την αγάπη που μας θεραπεύει, και ζουν, όπως και εμείς, στις ποικίλες αμαρτίες που μας αναστατώνουν, πάλι μπορούν να γίνουν τα μέσα που θα γνωρίσουμε την αδυναμία μας, τα πάθη, την απουσία της αγάπης και της ταπείνωσης.

Μπορεί όλα αυτά να φαίνονται δύσκολα. Και είναι! Κρύβουν όμως τη χαρά της Αλήθειας που μας ελευθερώνει από τον τυραννικό εαυτό μας και μας αποκαλύπτουν την ομορφιά της σχέσης, της αγάπης. Αν δοκιμάσεις λίγο από αυτή την ομορφιά θέλεις και άλλο και άλλο και άλλο. Γεμίζεις αλλά δεν χορταίνεις. Γιατί είναι ως «η αγάπη του Θεού που είναι αχόρταγη» κατά τον Άγιο Σιλουανό.

Τότε κατανοείς πόσο εύκολη είναι η θεραπεία από τη φιλαυτία, την οργή, την ανήθικη επιθυμία, τις κακίες. Βλέπεις πως η θέα των άλλων και όχι του εαυτού σου σε οδηγεί στη θέα του Θεού που, ως ιατρός των ψυχών και των αμαρτιών, σου χαρίζει την άφεση των αμαρτιών, δηλαδή τη θεραπεία εις αιώνας.